

CASA UNIVERSALĂ A DREPTĂȚII

18 ianuarie 2019

Bahá'ílor lumii

Mult iubiți prieteni,

La jumătate de secol după ce Bahá'u'lláh a lansat regilor și conducătorilor lumii chemarea la reconciliere și le-a poruncit instaurarea păcii pe pământ, marile puteri ale acelei epoci s-au aruncat în război. A fost primul conflict considerat un „Război Mondial” fiind pomenit drept o conflagrație de o violență îngrozitoare; amploarea fără precedent și ferocitatea vărsării de sânge au fost gravate cu litere de foc în conștiința fiecărei generații care a urmat. Și totuși, din acea ruină și suferință s-au deschis posibilitățile către o nouă ordine care să aducă stabilitate lumii – în special la Conferința de Pace de la Paris, ale cărei lucrări s-au deschis cu exact o sută de ani în urmă. În anii care au urmat, în ciuda crizelor repetate în care au fost aruncate afacerile internaționale, Shoghi Effendi a putut să discearnă „un progres, chiar dacă nesigur încă, al forțelor care lucrează în armonie cu spiritul veacului.” Aceste forțe continuă să avanseze omenirea către o epocă a păcii – nu doar o pace care exclude un conflict armat, ci o stare colectivă vădind unitatea. Totuși, aceasta rămâne o călătorie lungă și anevoioasă cu multe poticniri. Găsim că este propice ca, în acest moment, să reflectăm asupra progresului făcut în această călătorie și asupra provocărilor contemporane ale păcii și contribuției pe care Bahá'íi sunt chemați să și-o aducă la realizarea ei.

Au fost cel puțin trei momente istorice în ultimii o sută de ani când se părea că omenirea tinde spre o pace reală, durabilă – totuși, ținta nu a fost niciodată atinsă din cauza unor deficiențe încă nedepășite. Primul dintre aceste momente, un rezultat al Conferinței de la Paris, a fost înființarea Ligii Națiunilor, o organizație menită de fondatorii săi să asigure pacea la nivel internațional. A fost mijlocul prin care, pentru prima dată în istorie, sistemul de securitate colectivă poruncit de Bahá'u'lláh conducătorilor lumii a fost „luat în considerare cu seriozitate, discutat și testat”. Dar în cele din urmă tratatul de pace cu care s-a încheiat războiul a eșuat în mod fatal și Liga nu a putut să împiedice un al doilea Război Mondial, declarat de istorici drept cel mai ucigător conflict din istoria omenirii. Așa cum primul pas semnificativ către pacea mondială a urmat după o perioadă de îngrozitor conflict, tot așa s-a întâmplat și cu cel de-al doilea pas, când nu doar că Organizația Națiunilor Unite s-a format din cenușa Ligii, dar un sistem de instituții economice internaționale a luat ființă și au fost făcute progrese istorice în domeniul drepturilor omului și în cel al dreptului internațional. Într-o succesiune rapidă, multe teritorii care erau colonii au devenit națiuni independente și pregătirile pentru cooperarea regională au crescut în mod semnificativ, atât ca amploare, cât și din punctul de vedere al razei de acțiune. Deceniile de după război, totuși, au fost de asemenea caracterizate de o atmosferă conflictuală și adeseori de ostilitate fățișă între cele două blocuri de putere ale lumii. Ceea ce era în limbaj familiar recunoscut drept Războiul Rece a generat războaie adevărate în diferite regiuni ale lumii și a adus omenirea periculos de aproape de un conflict cu implicare de arme nucleare. Terminarea sa pașnică, spre sfârșitul secolului al XX-lea, a fost un prilej de alinare, stârnind chemări clare la stabilirea unei noi ordini globale. Acesta a fost cel de-al treilea moment când pacea mondială părea să fie posibil de atins. Eforturile de a pune în funcțiune noi sisteme de cooperare internațională și de a le consolida pe

cele existente au primit un impuls deosebit, pe măsură ce o serie de conferințe mondiale pe teme de importanță pentru viitorul umanității au fost convocate de Națiunile Unite. Au apărut noi oportunități de consens, iar spiritul de colaborare care propulsează progresul s-a concretizat și în mandatele acordate anumitor instituții internaționale însărcinate cu administrarea justiției. Acest proces consecvent și consultativ a culminat la începutul secolului în Forumul Mileniului, o întâlnire a reprezentanților a peste o mie de organizații ale societății civile din peste o sută de țări, urmată de Summitul Mileniului, o adunare de neegalat a liderilor mondiali care a dus la un acord privind un set de obiective ce reprezintă o ambiție comună a umanității. Desemnate drept Obiectivele de Dezvoltare ale Mileniului, ele au devenit puncte de concentrare a eforturilor pentru acțiune colectivă în anii următori. Aceste progrese felurite – în pofida numeroaselor lor limitări și imperfecțiuni și a conflictelor îngrozitoare care au continuat să se desfășoare în această perioadă – rămân totuși semne ale unei creșteri globale, treptate, dar implacabile a conștiinței colective a popoarelor pământului și a atracției lor către justiția universală, solidaritate, colaborare, compasiune și egalitate.

La începutul secolului actual, noi provocări au început să se întrevadă. Cu timpul, acestea s-au intensificat, ducând la îndepărtare de promițătorii pași înainte cu care se încheiase secolul precedent. Astăzi, multe dintre curențele predominante ale societăților de pretutindeni îi despart pe oameni, nu îi aduc laolaltă. Chiar dacă sărăcia globală în forma sa cea mai extremă s-a diminuat, sistemele politice și economice au permis acumularea de către grupuri mici de oameni cu interese comune a unei bogății exorbitante – o situație care provoacă o fundamentală instabilitate în treburile lumii. Interacțiunile dintre simplul cetățean, instituțiile de conducere și societate în ansamblul ei sunt adesea tensionate, căci cei care sprijină întâietatea unuia sau altuia dintre aceste elemente dau dovadă de tot mai multă intransigență în gândirea lor. Fundamentalismul religios deformează caracterul comunităților și chiar al națiunilor. Eșecurile atâtor organizații și instituții ale societății au dus, în mod firesc, la o scădere a încrederii publicului, iar aceasta a fost sistematic exploatată de grupuri interesate în subminarea credibilității tuturor surselor de cunoaștere. Anumite principii etice comune, care păreau să fie în ascensiune la începutul acestui secol, se erodează, amenințând integritatea consensului prevalent cu privire la bine și rău care, în felurite arene, reușise să țină în frâu tendințele cele mai josnice ale omenirii. Totodată disponibilitatea liderilor lumii de a se implica în acțiuni internaționale colective – o temă însemnată pe agenda lor acum douăzeci de ani – a dat înapoi sub asaltul forțelor renăscute ale rasismului, naționalismului și spiritului fașionar.

În felul acesta, forțele dezintegrării se regrupează și câștigă teren. Dar chiar și așa! Unificarea omenirii nu poate fi stăvilită de nicio forță omenească; făgăduințele făcute de profeții din trecut și de Autorul Cauzei lui Dumnezeu Însuși stau mărturie în acest sens. Însă drumul pe care omenirea o apucă pentru a-și împlini destinul poate fi unul întortocheat. Agitația stârnită de popoarele rivale ale pământului riscă să înăbușe vocile acelor suflete nobile din fiecare societate care îndeamnă la încetarea conflictului și luptei. Câtă vreme această chemare trece neobservată, nu există vreun motiv să ne îndoim de faptul că starea actuală de dezordine și confuzie din lume se va înrăutăți – posibil cu consecințe catastrofale – până când omenirea, îndreptată, va găsi de cuviință să facă un nou pas semnificativ și poate decisiv, de această dată, în direcția unei păci durată.

*

Pacea universală este destinația către care omenirea se îndreaptă din cele mai vechi timpuri, sub influența Cuvântului lui Dumnezeu care a fost treptat împărțit de Creator creației Sale. Shoghi Effendi descria avansul omenirii către un nou stadiu global în viața sa colectivă în

termenii unei evoluții sociale, „o evoluție care la originea ei începe prin apariția vieții de familie, ajunge, în dezvoltarea ei ulterioară, să realizeze solidaritatea tribală, care la rândul ei a dus la formarea de orașe-state, iar acestea, extinzându-se, s-au transformat în instituția națiunilor independente și suverane.” Acum, după venirea lui Bahá'u'lláh, rasa umană se află în pragul maturizării sale. Unitatea mondială este în sfârșit posibilă. O ordine globală ce unește națiunile cu încuviințarea omenirii este singurul răspuns potrivit în fața forțelor destabilizatoare care amenință lumea.

Cu toate acestea, deși unitatea lumii este posibilă – ba chiar inevitabilă – aceasta nu poate fi înfăptuită până la urmă, decât cu acceptarea fără rezerve a unității omenirii, descrisă de Păzitor drept „pivotal în jurul căruia rotesc toate învățăturile lui Bahá'u'lláh”. Cu câtă pătrundere și elocvență a înfățișat El implicațiile adânci ale acestui principiu cardinal! El a văzut limpede, în mijlocul tulburărilor afacerilor lumii, cum realitatea că omenirea este un singur popor trebuie să fie punctul de plecare al unei noi ordini. Gama vastă de relații dintre națiuni – și din sânul fiecăreia – trebuie să fie regândită din această perspectivă.

Împlinirea acestei viziuni va necesita, mai devreme sau mai târziu, un mare act politic din partea liderilor lumii. Dar vai, voința de a încerca înfăptuirea acestui act încă lipsește. Omenirea este cuprinsă de o criză de identitate în care diverse popoare și grupuri luptă să își definească identitatea, locul în lume și modul în care ar trebui să acționeze. În lipsa viziunii unei identități comune și a unui obiectiv colectiv, încercările lor eșuează în ideologii rivale și lupte pentru putere. Permutări aparent nesfârșite ale conceptelor de „noi” și „ei” restrâng și mai mult identitățile de grup și le pun și mai mult în opoziție unele cu altele. În timp, această fragmentare în grupuri de interese divergente a slăbit însăși coeziunea societății. Sunt răspândite concepții contradictorii despre înțelesul unui anumit popor în detrimentul adevărului potrivit căruia omenirea se află pe un drum comun, în care cu toții suntem protagoniști. Gândiți-vă cât de diferită este o asemenea concepție fragmentată despre identitatea umană de cea care derivă din recunoașterea unității omenirii. Din acest punct de vedere, diversitatea care caracterizează familia omenirii nu numai că nu îi contrazice unitatea, ci o și îmbogățește. Unitatea, în expresie Bahá'í, conține conceptul esențial al diversității, distingând-o de uniformitate. Numai prin iubire pentru toți oamenii și prin subordonarea loialităților minore la interesul superior al omenirii se poate înfăptui unitatea lumii, iar expresiile infinite ale diversității umane își pot găsi cea mai înaltă împlinire.

Sarcina religiei este să cultive unitatea prin armonizarea elementelor disparate și sădirea în fiecare suflet a iubirii dezinteresate pentru omenire. Liderii religioși dispun de excelente posibilități de a cultiva camaraderia și armonia, dar aceiași lideri pot incita și la violență, utilizându-și influența pentru a ațâța flăcările fanatismului și prejudecății. Scriind despre religie, Bahá'u'lláh accentuează: „...nu faceți din ea,” avertizează El, „motiv de vrajbă și gâlceavă.” Pacea pentru „toți cei ce sălășluiesc pe pământ” este unul din „principiile și poruncile lui Dumnezeu.”

O inimă ce a îmbrățișat iubirea pentru întreaga omenire va fi cu siguranță îndurerată să vadă suferința îndurată de atât de mulți oameni din cauza dezbinării. Însă prietenii lui Dumnezeu nu pot întoarce spatele la dezordinea crescândă din societatea care îi înconjoară; în același timp, ei trebuie să se păzească de la a fi prinși în mrejele conflictelor sau de la a cădea în tentația metodelor sale dușmănoase. Oricât de sumbră ar părea situația la un moment dat și oricât de slabe ar părea șansele de a aduce unitatea în viitorul apropiat, nu trebuie să ne pierdem nădejdea. Starea descurajantă a lumii nu poate decât să ne îmboldească spre a ne spori implicarea în acțiuni constructive. „Acestea nu sunt zile ale belșugului și ale biruinței,” atrage atenția Bahá'u'lláh.

„Nenumărate boli s-au abătut asupra omenirii. Străduiți-vă, deci, să-i salvați viața cu ajutorul leacului binefăcător pe care mâna atotputernică a Doctorului fără greș l-a pregătit.”

*

Întemeierea păcii este o datorie la care este chemată întreaga rasă umană. Răspunderea pe care Bahá'íi o poartă de a sprijini acest proces va evolua cu timpul, însă niciodată ei nu au fost simpli spectatori – ci își aduc contribuția la funcționarea acelor forțe ce conduc omenirea spre unitate. Ei sunt îndemnați să acționeze precum drojdia lumii. Luați în seamă aceste cuvinte ale lui Bahá'u'lláh:

Devotați-vă promovării bunăstării și liniștii oamenilor. Închinați-vă mintea și voința educației popoarelor și neamurilor pământului pentru ca disensiunile care le despart să poată fi șterse de pe suprafața lui prin puterea Celui Mai Mare Nume și toți oamenii să devină susținătorii unei singure Ordini și locuitorii unui singur Oraș.

Și ‘Abdu’l-Bahá a accentuat importanța contribuției pe care Bahá'íi sunt chemați să și-o aducă la întemeierea păcii mondiale:

...pacea trebuie mai întâi întemeiată între indivizi, până când va duce în final la pace între națiuni. De aceea, voi, Bahá'í, străduiți-vă din toate puterile să creați, prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu, iubire autentică, comuniune spirituală și legături durabile între indivizi. Aceasta este sarcina voastră.

„Făgăduiala păcii mondiale”, mesajul pe care noi l-am adresat popoarelor lumii în anul 1985, a stabilit perspectiva Bahá'í asupra stării lumii și asupra condițiilor păcii universale. Mesajul mai dădea comunitatea mondială Bahá'í drept model de studiu care să întărească speranța în posibilitatea unirii rasei omenești. În anii care au urmat, adepții lui Bahá'u'lláh au perfecționat cu răbdare acest model, colaborând cu cei din jurul lor pentru a clădi și a extinde un sistem de organizare socială bazat pe învățăturile Sale. Bahá'íi învață să promoveze comunități ce întruchipează acele condiții esențiale ale păcii pe care le-am identificat în 1985. Ei cultivă medii în care copiii pot crește la adăpost de orice formă de prejudecată rasială, națională sau religioasă. Susțin egalitatea deplină între femei și bărbați în afacerile comunității. Programele lor educaționale ce au efecte transformatoare și acoperă atât aspectul material, cât și aspectul spiritual al vieții, sunt deschise oricui dorește să contribuie la prosperitatea comunității. În freacățele acțiunii sociale se poate vedea dorința lor de a remedia numeroase rele ce afectează omenirea și de a da fiecărei persoane puterea să devină protagonistul construirii unei lumi noi. Inspirați de conceptul de Mashriqu'l-Adhkár, ei invită la întâlnirile lor devoționale adepți ai tuturor credințelor, precum și persoane fără nicio afiliere religioasă. Tineri ce ies în evidență prin credința lor într-o societate bazată pe pace și dreptate stabilesc contacte cu semenii lor ce împărtășesc aceleași idei, în activitatea de construire de comunități pe această bază. Instituția Adunării Spirituale Locale deține autoritatea spirituală și capacitatea administrativă de a governa în slujba comunității, de a soluționa conflictele și de a construi unitate; procesul electoral prin care se formează Adunările este în sine o expresie a păcii, în antiteză cu vehemența și chiar violența ce însoțește adesea alegerile din societatea extinsă. Toate aceste dimensiuni ale unei comunități deschise și în expansiune au la bază recunoașterea implicită a faptului că toți membrii omenirii sunt copiii aceluiași Creator.

Prietenii își dezvoltă și capacitatea de a intra în contact cu cei din jurul lor, indiferent de confesiunea, cultura, clasa socială sau etnia acestora, angajându-se în conversații despre cum se

poate crea bunăstare spirituală și materială prin aplicarea sistematică a învățăturilor divine. Un rezultat satisfăcător al dezvoltării acestei capacități este puterea sporită a comunității de a aduce contribuții semnificative la diverse discursuri importante prevalente în societate; în unele țări, liderii politici și de opinie care se străduiesc să soluționeze dificultățile cu care se confruntă societățile lor arată tot mai multă prețuire față de perspectivele oferite de Bahá'í. Aceste contribuții articulează adevărurile desprinse din Revelația lui Bahá'u'lláh, valorifică experiența generată de credincioși în întreaga lume și vizează ridicarea nivelului discuției deasupra malițiozității și rivalităților care împiedică atât de des discursurile societății să progreseze. Mai mult, ideile și direcțiile de judecată promovate de Bahá'í sunt întărite de practicarea de către aceștia a consultației. Fiind sensibilizați față de importanța armoniei și inutilitatea conflictului, adepții lui Bahá'u'lláh caută să cultive condițiile cele mai propice apariției unității în orice context. Ne simțim încurajați să vedem cum credincioșii își extind demersurile de a participa la discursurile societății – îndeosebi acei prieteni care, în calitatea lor profesională, pot contribui la discursurile legate în mod direct de pace.

*

Pentru Bahá'í, atingerea păcii nu este doar o aspirație pe care o nutresc sau un obiectiv complementar celorlaltor țeluri ale lor – ci a fost mereu o preocupare centrală. Într-o a doua tabletă adresată de 'Abdu'l-Bahá Organizației Centrale pentru o Pace Durabilă de la Haga, El afirma că „dorința noastră de pace nu derivă doar din intelect: este o chestiune de credință religioasă și una dintre temeliile eterne ale Credinței în Dumnezeu.” El remarca faptul că, pentru a se împlini pacea în lume, nu e de ajuns ca oamenii să fie informați despre ororile războiului:

Astăzi beneficiile păcii universale sunt recunoscute în rândul oamenilor, așa cum efectele nocive ale războiului sunt limpezi și manifeste pentru toți. Însă în această chestiune, simpla cunoaștere nu e nici pe departe suficientă: este nevoie de o putere de implementare care să o întemeieze peste tot în lume.

„Credința noastră fermă,” a continuat El, „este că puterea de implementare în acest mare demers este influența pătrunzătoare a Cuvântului lui Dumnezeu și confirmările Sfântului Duh.”

Cu siguranță atunci că niciunul din cei conștienți de situația lumii nu se poate înfrâna de la a-și oferi toată ființa în slujba acestei strădării și de la a căuta acele confirmări – confirmări pe care și noi le implorăm cu toată convingerea la Sfântul Prag în numele vostru. Iubiți prieteni, eforturile devotate pe care voi și colaboratorii voștri care vă împărtășesc ideile le faceți pentru a construi comunități întemeiate pe principii spirituale, pentru a aplica acele principii în îmbunătățirea societăților voastre și pentru a oferi învățăturile ce ies astfel la iveală – acestea sunt căile cele mai sigure prin care puteți grăbi împlinirea promisiunii păcii mondiale.

[Semnat: Casa Universală a Dreptății]